

Търново, в старата столица, да обяви българското царство.

Белият кон на Мамарчов бавно пристъпяше, гиздав и горд, сякаш и благородното животно чувствуваше величието на този час. Капитанът беше облечен в парадна униформа; високи ордени, дадени му от руския цар за бойни подвизи, красяха външните гърди. Край старите, получени през време на Наполеоновите походи и кавказките битки, сега блестеше и „Света Анна“, отличие, което рядко се даваше само на най-прочути храбреци. На сърмения му колан бе припасака сребърна сабя, обсипана с аметисти и сапфири — пак дар от царя. „Ъжественото лице на Буйкията се усмихваше под високия астраганен капак, отразявайки дълбокото му възмущение.

Народът се прехласна в хубавеца вояжд, сънуван през дългите робски векове, като вестител на свобода и правда. И дълго, до късна нощ, посрещачи и гости ликуваха и пееха, край обилно сложениите трапезки, обезумели от радост и чудни надежди.

Само в дома на чорбаджи Стойко Раковалията веселбата не бе тъй волна и непринудена. Стойко и капитанът дълго си шумнаха нещо, угрижени, с дълбоки бръчки, виещи се по замислените им чела. Кой обръщаше внимание на осемгодишния хлапак, който гълташе дума по дума разговора им? Чак когато видя майка си да изтрива две едри сълзи от очите си, малкият Съби се реши да проговори.

Буйчо му бе казал:

— И този път не ни огря. Пак ще трябва да чакаме. Не е дошло още нашето време... Ала аз все пак ще вдигна въстанието!

Тогаваш сестра му Руса бе изплакала:

— Братко, не се погубвай! Не може да се върви срещу волята на големите господарства! Русия сама не може да излезе срещу всички! Не си залагай главата... Какво ще прави народът без теб

В този миг накипялото момчешко сърце не бе изтраяло и Саг Стойков, вожда на всички войни между децата, които с дървени саби и пушки се деляха на турци и московци, бе извикал